

De aanneming van Israël, het leven uit de doden

“Toen nu de wolk van boven de tent geweken was, zie, Mirjam was melaats als sneeuw (...) Laat haar toch niet zijn als een doodgeborene, wiens vlees reeds half ergaan is, wanneer hij uit de schoot zijner moeder komt. En Mozes riep tot de Here: O God, genees haar toch.”

Numeri 12:10-13

Profetische lessen uit Numeri 12

Mozes bidt in deze verzen voor de genezing van zijn zuster Mirjam. Hij is hier een beeld van Christus, die bad voor degenen die tegen Hem opstonden en die Hem belasterden. Zoals Mirjam herstelde op grond van Mozes' voorbede, zo werd aan Israël genade betoond op grond van de voorbede van Christus aan het kruis: 'Vader, vergeef hun, want zij weten niet wat zij doen' (Luc. 23:34). In het boek Handelingen zien wij dan ook, hoe aan het Joodse volk de weg tot behoud en tot herstel werd gewezen door middel van de prediking van het evangelie van Gods genade.

Naast het praktische onderwijs dat wij uit Numeri 12 kunnen leren, bevat dit hoofdstuk ongetwijfeld deze profetische les. Mirjam had kritiek op Mozes, omdat hij een Ethiopische vrouw had genomen. Mozes is een duidelijk type van Christus als de grote Profeet, Apostel en Leraar van Zijn volk (Deut. 18:15; Joh. 5:46; Hand. 3:22; Hebr. 3:1-6). Welnu, als Mozes een type van Christus is, wat heeft het huwelijk met een *buitenlandse* vrouw ons dan te zeggen? Het antwoord ligt voor de hand: Christus heeft een bruid genomen *uit de volken*. De Ethiopische vrouw van Mozes was een vreemde, zij behoorde niet tot het volk van God. Toch werd deze heidin de bruid van Mozes. Evenzo heeft Christus nu een bruidsgemeente die (althans grotendeels) genomen is uit de volken. Ook Sippora, de eerste vrouw van Mozes, kunnen wij zien als een beeld van de Gemeente (en zo ook Asnat, de Egyptische vrouw van Jozef).

De genade en de liefde van God, die in Christus tot alle mensen zijn gekomen, konden niet beperkt blijven tot het Joodse volk. De kern van het evangelie is dat alle mensen voor God *gelijk* zijn: allen zijn zondaars, maar aan allen wil God ook Zijn genade kwijt. Zowel de Jood als de heiden is voor God 'dood in overtredingen en zonden' (Ef. 2:1). Maar God heeft beiden met Christus levend gemaakt en door Hem tot een nieuwe eenheid gesmeed: de Gemeente, die het lichaam van Christus is en het huis van God op aarde (Ef. 2). Deze genade voor de volken had een breuk met het volk

Israël tot gevolg, evenals de liefde van Mozes voor zijn heidense bruid de band met Mirjam (tijdelijk) verbrak. Christus werd verworpen door het Zijne, Zijn verwanten naar het vlees (Joh. 1:11). Hij heeft de tegenspraak door de zondaars tegen Zich moeten verdragen (Hebr. 12:3), en Hij deed dat geduldig en zachtmoedig. Hij handelde zoals Mozes, die het verzet van zijn verwanten gelaten over zich liet komen en het in de hand des Heren gaf.

Israël's verwerping van de Knecht des Heren had hun terzijdestelling tot gevolg, evenals Mirjams opstand tegen Mozes (die Gods *knecht* was, Num. 12:8) resulteerde in haar uitsluiting buiten de legerplaats. God Zelf sprak in deze kwestie tussen Mirjam en Mozes het vonnis uit: zij werd voor een tijd verstoten vanwege haar zonde. Vanwege de verwerping van de Messias is Israël tijdelijk verworpen. Het is nu Lo-Ammi, d.i. Niet-Mijn-volk (Hos. 1:9; Rom. 9:26). God heeft Zijn handen uitgestrekt tot de volken en de Messias is met liefdebanden verbonden met een bruidsgemeente die van heidense origine is.

Zoals de wolk van Gods tegenwoordigheid week van boven de tent der samenkomst en de Here heenging (Num. 12:9-10), zo heeft Hij Zich nu aan Zijn oude volk onttrokken. De heerlijkheid des Heren heeft Israël verlaten en keert pas terug aan het begin van het Vrederijk (Ezech. 43). Mirjam werd buiten de legerplaats gesloten, buiten de plaats van zegen in de nabijheid van Jahweh. Zo is over Israël als natie nu een oordeel van verharding gekomen en bevindt Gods zegenrijke tegenwoordigheid zich elders, want Hij woont met Zijn Geest in de Gemeente.

Zo zal heel Israël behouden worden

Maar er is een heerlijk 'totdat'. Deze geschiedenis eindigt niet met het droevige bericht van Mirjams uitsluiting, maar met haar herstel. Zo is Gods toorn weliswaar over Israël gekomen tot het einde toe (d.i. ten volle), maar Hij is genadig en denkt zelfs in Zijn toorn aan ontferming (1 Tess. 2:16; Hab. 3:2). Hij

bepaalt de mate van de kastijding, zoals Hij ook de periode van 'zeven dagen' bepaalde waarin Mirjam versmaad was. Hij zal Zich weer over Israël ontfermen en het vertroosten, wanneer de lijdenstijd is volbracht en de ongerechtigheid geboet (Jes. 40:1-2). Deze droevige geschiedenis heeft dus een gelukkig slot. Zoals Mirjam in genade werd aangenomen en van haar melaatsheid werd gereinigd, zo zal Israël weer als Gods volk worden aangenomen en van alle ongerechtigheid worden gereinigd.

Juist de apostel Paulus, die zoveel tegenstand van de Joden heeft ondervonden, doordat hij het evangelie van Gods genade predikte aan de volken, heeft ons een goddelijke verborgenheid bekendgemaakt ten aanzien van het herstel van het Joodse volk (Rom. 11:25-27). In dit gedeelte is ook sprake van een 'totdat', een door God bepaalde tijd waarop er een keer zal komen in het lot van Zijn oude volk. Zoals de Here als de Heelmeester van Zijn volk ten gunste van Mirjam handelde en haar genas, zo zal Hij straks Zijn aardse volk herstel schenken. Hij zal hen niet alleen redden van de vijanden die hen van buiten bedreigen, maar tevens van de zonden die hen van binnen aanklagen. Hij nam de melaatsheid van Mirjam af, en zo zal Hij straks de goddeloosheden van Jakob afwenden en het Joodse volk als herboren uit zijn doodstaat doen opstaan.

Israëls verwerping betekende de verzoening van de wereld, doordat God Zijn handen tot alle mensen uitstreckte en de boodschap van de verzoening liet uitgaan tot Joden én heidenen. Maar als straks de

volheid van de volken is ingegaan en de bruidsgemeente voltallig is, zal God ook tot Zijn doel komen met Zijn oude volk. Wat zal het gevolg van hun aanneming zijn? Niets minder dan het leven uit de doden (Rom. 11:15). Zoals Mirjam als een gereinigde en opnieuw geborene weer in de legerplaats werd opgenomen, zo zal Israël opnieuw door God worden aangenomen als een volk dat uit zijn doodsslaap is opgewekt en dat volkomen is gereinigd van de melaatsheid die het stempelde tot een 'doodgeborene, wiens vlees reeds half vergaan is' (Num. 12:12).

In de Statenvertaling komt het woord 'aannemen' ook letterlijk voor in Numeri 12:14. Dit bevestigt de parallel met Romeinen 11:15. Anderen vertalen 'opnemen'. De grondbetekenis van het woord schijnt te zijn: 'vergaderen', 'verzamelen'. Dat is ook de zin van het woord 'aanneming' in Romeinen 11. God zal het volk dat Hij voor een tijd van Zijn aangezicht moest wegdoen, weer aannemen en brengen op de plaats van zegen in Zijn tegenwoordigheid. Dat zal een heel nieuw begin betekenen, een geestelijk reveil, het leven uit de doden (vgl. Ezech. 37).

Laten wij ondertussen als leden van Gods Gemeente echter op onze hoede zijn dat wij niet in dezelfde fout vervallen en morren tegen Christus, onze grote Mozes. Het verzet tegen Zijn gezag, tegen het Woord van Christus en tegen de Heilige Geest, is een kenmerk van de laatste dagen en brengt onvermijdelijk Gods oordeel met zich mee.

Boeken om de Bijbel 2011

